

Volwassenen zien
meer dan kinderen
zien in dit stuk.

RR

De meeuw, de storm en de wanen

De drie mannen uit de jeugdtheatervoorstelling *Vuur/toren* nemen hun taak heel serieus: ze turen door hun verrekijker en blijven voortdurend alert: als er een schip voorbij vaart, doen ze met rode vlaggenstokken bewegingen die bijna uit de karate lijken te komen. Af en toe nemen ze een *break*. Veel praten doen ze niet, zingen des te meer. Ze hebben een voorkeur voor hits uit de nineties, die met hun driestemmige matrozenstemmen ineens heel anders klinken, vervuld met heimwee en melancholie. Dat maakt deze *Vuur/toren* goed: ze maken er zich niet van af met een eendimensionaal portret. Kinderen zien de lichtjes in de toren, de grap van een meeuw

die zijn gevoeg op het hoofd van één van de drie mannen doet. Volwassenen zien ook de keerzijde van zo'n leven op zee: de eenzaamheid, het drankprobleem van één van de drie, de wanen. Als ze kennis maken met een mysterieuze vrouw die zonder waarschuwing uit de zee is gekomen, leren de drie hoe ze moeten relativeren, en in alles het mooie te blijven zien. Er is geen vaste cast: de acteurs wisselen, maar het kader is muzikaal en 'vuurig' genoeg om er doberend voorbij te varen en te genieten.

(Magali Degrande)

'Vuur/toren'
Nog tot en met 3 april
Tickets en info:
www.laika.be

Het Nieuwsblad/Antwerpen 18/02/2022, bladzijden 22 & 23

All rights reserved. Gebruik and reproductie enkel mits toelating van de uitgever via Het Nieuwsblad/Antwerpen

